Ч. 75. Неділя 17 (4) цьвітня 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

З ради державної. — До ситуациї. — Ворохобня в Альбанії. — Невдоволене в Болгариї.

На вчерашнім засіданю палати послів вела ся дальша дискусия над правительственним предложенем о позичці. Промовляв цілий ряд бесідників, між иншими п. Окуневский, котрий заявив, що рускій клюб буде голосувати против предложеня. По скінченій дискусиї і промовах ґенеральних бесідників відослано предложене до комісиї. Против закритя дискусиї голосно протестували чеські радикали.

Палата приступила відтак до слідуючої точки порядку нарад, а іменно до першого читаня закона о службовій прагматиці урядників. По промові п. Ґлекля дискусию перервано і приступлено до дальшої дискусиї над наглячим внесенєм п. Вуковича про дальматскі зелізниці.

Дискусиї не скінчено і назначено слідуюче засідане на второк д. 19 с. м.

Вісти про можливе розвязане державної ради лїтом і нові вибори в осени притихли, бо міністерство спільне має намір скликати сесию делеґаций на осінь, котра би мала ухвалити буджет спільний на 1910 і на 1911 рік.

Німецко-народний союз намагає ся тепер здобути для себе теку німецкого міністра-земляка і тому посли Вольф і Пахер пильно заходять ся коло того, щоби та тека дістала ся в руки німецких радикалів. Тимчасом мимо злуки вольнодумних Німців сей союз все ще не дорівнує християньско-суспільному сторонництву, котре має 96 послів і тому справедливо єму належалаб ся тека міністра-земляка німецкого.

Виборчий рух в Угорщині дуже оживляє ся і по стороні правительства і опозициї. В Штульвайсенбурзї міністер просьвіти Зічі з нагоди уконституованя народного сторонництва праці виголосив промову, в котрій заявив, що правительство стоїть на становищи загального права виборчого, але з рівночасним забезпеченем мадярского характеру держави.

Після заяв турецкого міністра війни зібрали ся турецкі войска коло могили султана Мурада на північний захід від Пріштини. Повстанці віддалені звідси на дві години ходу. Страти повстанців з 8-го с. м., як доносять з Косова, виносять 80 людий. Правительство мало рішити ся вислати до Альбанії в потребі цілий корпус. Князь Джемаль еддін, свояк султана, відходить з першим плевненьским батальоном. Султан обдарував підофіцира, який відзискав одну армату з двох, забраних повстанцями.

Три посли з Пріштини одержали депешу з села Подіва, в якій людність заявляє, що доси заплачено всї податки, приписані правительством. Рівночасно домагає ся людність знесеня заведених податків, позаяк они за великі супротив єї убожества. Войскового начальника прошено, щоби згромаджену людність радами наклонив, щоби розійшла ся. Тимчасом він зачав палити села і стріляти.

Турецкий міністер внутрішних справ перечить, немов би події в Пріштині були викликані „австрийским впливом“. Сербске і чорногорске правительство просило Туреччину о опіку над сербскою людностию в Старій Сербії, загроженою альбаньским повстанєм.

Тимчасом в Константинополи не довіряють видко льояльним заявам Альбанців і хотять вже раз рішучо покінчити з сею справою. Доси є вже в Альбанії 24 батальони, а три дальші мають небавом підплисти морем. Крім того відійде ще одна компанія технічного войска і кілька батерий скорострільних армат.

Новітні доми.

З англійского — Фредеріка М.

Я часто думав над тим, коли зважить ся на вигоду, яку дають доми будовані перед шістьдесяти і більше лїтами в порівнаню з новобудованими, що оклик чародія в „Алядині“ повинен би радше звучати „нові доми“ замість „нові лямпи“.

Все уважав я для себе щастєм, що найбільшу часть мого житя провів я в однім старім домі, котрий, як мені здаєть ся, був побудований ще за часів королевої Єлисавети. Мій отець мешкав в тім домі ще перед моїм уродженєм: там я уродив ся і мені дістав ся він в спадщині. Від того часу на мій великий жаль пережив я три роки в однім новітнім домі і коли часть моїх мук і невзгодин, яким ми всї підлягаємо, пережив я ще перше, то правдиве моє нещастє розпочало ся аж з днем, коли я спровадив ся до того дому. Коли позволите, то розповім вам ту історию, бо она може послужити иншим за науку, коли будуть памятати па пословицю, що не треба нарушати того що добре.

Я жонатий чоловік і маю шестеро дітий. Троє найстарших то дочки, котрі саме в тім часї покінчили свою школу коло Портман Сквер, куди мусів я їх посилати па виразне бажане моєї жінки, бо та школа мала славу найліпшого научного заведеня для панянок. До часу їх повороту до дому не чув я ніколи ніякого нарікання на наш дім, що лежав на передмістю Бромптон. Він був великий, ясний і вигідний, окружений хорошим садом і кількома акрами поля, так я міг сьміло сказати, що уживаю всїх приемностий, а навіть розкоший житя, яких лиш можна було в розумний спосіб вимагати. Моя жінка і дочки мали свій повіз, а домашна обстава і ціле господарство можна було уважати взірцевим хоч би й для якого джентльмена.

Але не минуло й двох місяців, як мої дочки, вернувши зі школи, замешкали дома, коли я почув, що ми живемо „за сьвітом“. Хоч ми мешкали ледве о пів години ходу від Ґайд парку, па моє велике зачудоване стала й жінка дочкам притакувати. Від рана до вечера чув я безнастанно: „ми би дуже радо зробили се або то, але не можемо, бо ми за сьвітом“. За далеко було, аби піти з відвідинами до міста; за далеко, аби переїхати ся по парку і за далеко, аби вийти на прохід до огороду Кенсінґтон. Я вправді говорив на те, що вже тілько літ могли ми ходити на візити і приймати у себе гостий та уживати ріжних иньших приемностий; також не видавалось мені, аби від того часу Бромптон віддалив ся від Льондона, противно, що Льондон чим раз більше наближає ся до Бромптона. Але все то нічого не помагало — цілий день звучало в моїх ушах „ми за сьвітом“, так що остаточно мені самому обрид той сьвіт. Нічого не поможе, хоч би чоловік мав в якійсь справі супротив женщин докази в руках і тому полишилось мені до вибору або покинути мій дім і наймити мешкане в Льондоні, або виречи ся домашного спокою.

З тяжким серцем рішив ся я вкінци покинути місце, яке задля давної привички і споминів з молодих літ стало для мене дорогим. Я постановив Бромптон винаймити або продати і оглянути ся сейчас за якимсь иншим мешканєм при однїй з хороших улиць столиці. Хоч моя жінка і дочки безнастанно жалували ся, що до міста дуже далеко, то якось зовсім на то не зважали, коли ішли глядати мешканя. Від тиждня до тиждня, майже безнастанно займали ся тим, аж вкінци рішили ся на один дім недалеко Бельґрав Сквер, котрий після їх гадки лучив в собі всї приемности і свободу мешканя на передмістю. Слідуючий день був на то призначений, аби мене там затягнути і почути, що я скажу. Але я вже перед оглянєнем того дому набрав пересьвідченя, що від мене ожидано виявленя не мого власного пересьвідченя, а їх.

На другий день рано, зараз по сніданю, вибрались ми всї в дорогу, аби застати властителя і будівничого, котрі о тій порі бували там рівночасно. Згаданий дім був положений при улици, котра лише що забудовувала ся. Одні з тих домів ще будували ся, другі були лише що викінчені; всї мури наслїдували камінь і були зверха виправлені на біло. Дім мав число 2. Число 1 було готове, але рами вікон були сьвіжо помальовані і ще мокрі, а шиби засмаровані фарбою. Дім число 2 був однак зовсім готовий і як сказав будівничий, можна бу-

В турецкім парляменті займали ся інтерпеляциєю в справі вимкового стану в Альбанії. Великий везир заявив ся за конечностию удежаня вимкового стану, вказуючи на его добрі висліди. Після віродостойних вістий не самі податки, але головно брутальне поведенє турецких властий було причиною заворушень в Альбанії. На жаданє деяких альбаньских послів в тій справі заявив вел. везир, щоби уповали на правительство, яке займе ся справою справедливо і безсторонно. Годі руководити ся якимись взглядами супротив повстанців, але покарані безвзглядно будуть лише дійстно винуваті.

Кабінет Малинова в Болгариї сильно захитаний; царгородску поїздку короля Фердинанда уважають неудачею Болгариї, єї безсильностию на зверх. Опозицийні круги, попирані сильно Македоболгарами, закидають Малинови просто зраду, бо в Константинополи тяжко нарушено ідеали болгарского народу, осудивши і ослабивши акцию в Македонії. Цареви Болгарів не прислугує сей титул, позаяк він і на дальше видав болгарских братів в Македонії самоволї Турків; так пише отверто одна часопись. Також події в Рущуку взбудили невдоволенє серед народу, тож Малинов задумав уступити. Его наслїдником уважають проводира лїберального сторонництва, др. Василя Радославова, що уходить за поважного і обережного, реального полїтика. Він є рішучим противником российского впливу в Болгариї і вже раз виступив був против него рішучо яко президент міністрів після упадку Баттенберґа.

Новинки.

Львів, дня 16 цьвітня 1910.

— **Є. Е. п. Намістник** др. Михаїл Бобжиньский виїде нинї вечером до Кракова і для того завтра в недїлю не буде удїляти авдиенций.

— **Іменованя і перенесеня.** Львівский вищий суд краєвий іменував канцелїстами: Пет. Арендарчика для Мельницї, Як. Тиса для Комарна, Лейба Акса для Угнова, Ігн. Прусека для Скалата, Стеф. Федачко для Миколаєва, Павла Мазепу для Перемишля, Пет. Коваля для Городенки, Йос. Сібіґу для Добромиля, Фр. Сїдлярского для Рожнїтова, Мих. Бабяка для Устрик, Кар. Рожняговского для Бурштина, Едв. Буцля для Скалату, Пінкаса Герцоґа для Лютовиск, Макс. Розмаріна для Нов. Села, Ад. Площаньского для Мельницї, Сем. Хміля для Лопатина, Конст. Савицкого для Потока золотого; — переніс официяліів канцелярийних: Григ. Макушку з Мостиск до Перемишля; Сам. Шпунта з Тисьмениці до Станиславова, Мар. Завадского з Лютовиск до Радимна, Меч. Ценнїка з Городенки до Станиславова, Мар. Манаційского з Лопатина до Бродів, Ів. Кокота, Анг. Креховецкого з Угнова до Бережан.

— **Анкета в справі реформи шкіл женьских видїлових** розпочала вчера рано свої наради. До участи в анкетї запрошені соймові посли, що належать до шкільної комісиї, фаховці з учительских кругів і члени краєв. Ради шкільної. Між иншими беруть участь в анкетї: пос. др. Макух, о. крил. Чапельский, радник Двору А. Барвіньский, проф. університету др. Кирило Студиньский, інспектор шк. І. Матїїв і др. Анкетї предложено такий квестионар: 1) Чи в женьских видїлових школах 3-клясових належить класти найбільшу вагу на нормальне образованє? 2) Чи в женьскій видїловій школї 3-клясовій не належало би зазначувати більше нїж доси практичний напрям в обсязї домового господарства, ручних жіночих робіт або в якім иншім напрямі і яким способом дало би ся се осягнути? 3) Чи ті практичні напрями мають бути унагляднені в плянї самої школи, чи може на спеціяльних курсах, сполучених з видїловою школою, а призначених для учениць, що скінчили III кл. видїлову? Чи може належало би такі курси зорганізувати окремо? 4) Чи і в якім напрямі належало би скоротити науковий плян женьских 3-клясових видїлових шкіл? 5) Чи і в якім напрямі належало би перевести реформу наукового пляну видїлових шкіл 5- і 6-клясових? 6) Яким способом належалоби в женьских видїлових школах увзглядняти справу фізичного вихованя? 7) Чи порадно допускати госпітантки в мужеских видїлових школах 3-клясових (в місцевостях, де є лише одна видїлова школа мужеска або женьска)? 8) О скілько реформа наукового пляну 3-клясових видїлових шкіл, порушена повисшими питанями, може впливати також на науковий плян V і VI кляси звичайних 5 і 6-клясових шкіл?

— **Дрібні вісти.** В Камеаници в Босні ОО. Студити отворили при своїм монастири першу в Босні руску школу для тамошних переселенців з Галичини. Школа розвиває ся дуже гарно і має тепер 36 школярів. Всї шкільні підручники як букварі, читанки і т. д. спровадили ОО. Студити для своєї школи з Галичини. — При монастири ОО. Василиян в Лаврові утворено школу для селяньских дїтий. Школа містить ся в окремім будинку збудованім коштом монастиря, а наука відбуває ся в той спосіб, що рано ходять до школи хлопці, а по полудни дївчата. Число учеників і учениць є значне. — В Яремчу над водоспадом Прута відобрав собі житє вистрілом з револьвера ученик VII кл. станиславівскої гімназиї Швельд, а в листі до родичів написав, що зневіра і брак охоти до житя спонукали его до того кроку. — З коритаря V гімназиї при ул. Млинарскій вкрадено оногди 3 плащі учеників загальної вартости 80 К. — Торговельник рогатої худоби Л. Ерлїх з Бібрки дав знати на полїцию, що єму втекла вчера з міскої різницї чорна корова вартости 200 К. — В Харкові веде ся процес против ватаги фальшівників гроший зложеної з 27 осіб, котра через два роки пускала в 5 повітах фальшиві гроші. На сьвідків покликано 200 осіб.

— **Про нечуване убийство** доносять з Немирова на российскім Подїлю. З цукроварні в Степанівці вертало сими днями 10 робітниць, дївчат, що дістали були 100 рублів зарібку. В дорозї напали на дївчата якісь розбишаки і убили 9 дївчат одну по другій шукаючи у них за грішми. Тимчасом десята дївчина, котра мала всї тих 100 рублїв при собі втекла до недалекого лїса і там сховала ся. Коли розбишаки відійшли, дївчина зайшла до своєї сестри на ніч. Коли вже лягла була спати і засипляла, надійшов господар, обрисканий кровію і зачав розповідати жінцї о напалї на дївчата, в котрім брав участь. Тодї сказала єму жінка, що тут ночує якраз тота дївчина, котра втекла зі всїми грішми. Обоє супруги стали змавляти ся, щоби дївчину позбавати житя і закопати єї живцем в ямі. Коли відтак вийшли з хати, щоби на дворі виконати яму, дївчина, котра підслухала їх нараду вибігла з хати і забігла до війта та дала о всїм знати. Господаря і его жінку арештовано.

— **Репертуар руского театру в Чернівцях.** Початок о год. 7½ вечером.

В недїлю 17 цьвітня по полудни о годинї 3 по знижених до половини цїнах: „Суета“, комедия в 4 дїях Карпенка Карого. — Вечером „Кума Марта“ (чародійка), образ з давних часів зі співами і танцями в 5 дїях Шнажиньского.

— **З царства злодіїв і розбишаків.** Се річ загально звістна, що між российскими чиновниками, почавши від найнизших а скінчивши на найвисших, знаходить ся маса таких осіб, котрі по правдї належали би до криміналу, як би їх можна прихопити на горячім вчинку. Найлїпшим доказом на то можуть служити факти, що в российскій бюрократиї виводять ся люди, що не ріжнять ся нічим від найпростійших злодіїв і розбишаків. Ось кілька найновійших примірів.

В місті Острові псковскої ґуберниї купець Селуґін одержав був завізванє, щоби зложив значнійшу суму гроший в назначенім єму місци, бо в противнім случаю смерть єму зроблять. Селуґін повідомив о тім полицию і зложив в назначенім місци запечатану куверту. В назначенім часї прийшов на то місце якийсь чоловік в селяньскім одїню. Укриті недалеко тайні аґенти прихопили тодї того чоловіка і пізнали, що то один — з полїцийних надзирателїв. Перед слїдчим судиею оправдував ся він тим, що взяв куверту лиш для того, щоби

ло до него сейчас впровадити ся. Число 3 було на окінченю. Всї прочі доми улицї будували ся лише і можна було до них війти хиба по деревляних помостах, бо сходів ще не було.

Будівничий стояв на порозї і низько поклонив ся.

— Алеж ми погинемо тут за два роки від пороху і болота — сказав я вказуючи на купи каміня, вапна і румовища, що вкривали цїлу улицю.

— Не бійте ся, пане — відповів будівничий — всї ті доми, які бачите, будуть готові ще перед зимою. Маємо на них великий попит.

Ми увійшли в дім.

— Чи не хороший вхід? — замітила жінка. — Такий чистий і веселий.

Я не міг нїчого на то сказати, бо вхід був справдї хороший і чистий.

Ми увійшли до їдальнї.

— Яка миленька комната — крикнула найстарша дочка. — Кілько осіб може тут засїсти до стола?

— Гм! — відповів я — аби так вигідно, то я гадаю що дванацять.

— Що ви говорите? — перебив будівничий. — Ви не уявляєте собі величини дому; то лиш так здає ся, бо комнати ще порожні. Тут може зовсім безпечно засїсти двайцять осіб до стола; нехай панї самі осудять. Чи не так, прошу панї?

— Так і менї здає ся — відповіла жінка.

Ми перейшли відтак сальон, спальнї, кабінети, аж до піддаша.

Кожду комнату призначували вже наперед жінка і дочки для якоїсь цїли, а комнати під кришею мали містити службу. Всьо то робило ся очивидно в присутности господаря, котрий всему уважно прислухував ся.

Жінки любували ся кухнею, коморою, комірчиною на вуглє, на попіл і т. д.; всьо таке хороше і чисте, так добре уладжене, так використане відповідно місце і як будівничий додав, всьо так викінчене, що не хибує в цїлій будові нї одного цьвяшка.

— Як же тобі то всьо подобає ся? Чи не хороший дім? — сказала жінка, коли ми знов вернули до їдальнї.

— То дуже хороший дім, моя люба, але я ще мушу надумати ся — відповів я.

— Ще надумувати ся, коли ти всьо так подрібно оглянув? — відозвала ся жінка.

— Менї здає ся, що не богато часу буду міг вам лишити, мій пане — сказав власти тель — маю ще двох инших охочих на него і маю їм дати відповідь до другої години нинї в полуднє.

— Пан Смайсерс сказав менї вчера то само — шепнула менї жінка.

— А що ви зажадали, пане Смайсерс?

— Я жадав лиш два тисячі фунтів.

— А який податок ґрунтовий треба платити від дому?

— Лиш двайцять сїм фунтів і десять шилїнґів.

— А домовий податок?

— Ох, така дрібниця.

— Але чинш видає ся менї за високий.

— Високий, пане? Погляньте лиш на положенє, розважте користи. Домів по такій цїнї не можемо настарчити. Але ви мусите найлїпше знати — сказав властитель і рівнодушно обернув ся до вікна.

— Возьми, дорогий — сказала жінка.

— Мусите взяти, тату.

— Прошу, возьміть, тату.

— Пане, даруйте, як ви називаєте ся?

— Смайсерс — сказав властитель, обертаючи ся.

(Дальше буде).

переконати ся, що в ній знаходить ся, бо він сам слідив за тими, що казали собі там поставити гроші.

З Петербурга знов доносять: Бувший помічник начальника вязниці „Кректи“ а відтак начальник слідчої вязниці в Петербурзі, Гліб Кошаньский, відбирав правильно зі скарбу гроші і ховав до власної кишені, але доставникам пожив для арештантів не платив, бо вдаєсь мав з ними инші рахунки. Остаточно доставники здобули ся на відвагу і запізвали Кошаньского до суду а судия слідчий перевівши доходжене, казав Кошаньского арештувати і замкнути — в „Крестах“.

Велику сензацию викликала в Петербурзі слідуюча подія: Кілька днів тому назад двох елеґантних офіцирів царскої ґвардиї заїхало самоїздом перед склад славного петербургского ювілера Марулїна на Невскім проспекті в Петербурзі. Увійшовши до склепу зажадали від ювілера, щоби їм показав брилянтові нашийники і ковтки. Вибравши що їм сподобало ся, розуміє ся самі найдорожші річи, хотіли розмовити ся телефоном. Ювілер повів їх до телефона а получивши з кимсь, зачали удавати розмову. Отже один з них, котрий представив ся ювілерови, що єсть кн. Трубецкой, говорив до телефону:

— Я вибрав дуже красні брилянти, але волїв би, щоби ти сама порішила. Приїдь зараз, пішлю по тебе самоїзд. Що, не можеш приїхати? Ти чогось слаба? Знов біль голови? Те хиба попрошу ювілера, щоби завіз брилянти до тебе — ну то добре, то положи ся, а ми за хвильку вернемо.

Відступившись від телефону, сказав ювілерови, що его жінка хора і длятого просить его, щоби вибрані брилянти завіз до его палати показати княгини, нехай она сама вибере. При тім подав ювілерови адрес помешканя і разом зі своїм товаришем, котрого представив також за якогось князя, від'їхав самоїздом. По їх виїзді ювілер запакував вибрані дорогоцінности і поїхав до поданої єму палати. Коли він ішов до дверника, стрітили его якраз оба офіцири а показуючи на сходи, сказали до него: Княгиня єсть на горі. Відтак вибігли на улицю сїли до самоїзда і від'їхали.

Ювілер спитав тоді дверника, чи міг би видїти ся з княгинею Трубецкою і куди до неї зайти. На то відповів єму дверник, що тут не мешкає ніяка княгиня Трубецка. — А тотіж офіцири? — спитав ювілер. — Они хотіли тут під числом 12 найняти помешкане, але коли я зажадав від них, щоби они виказали ся, хто они, зачали они щось крутити і пішли — сказав дверник.

Ювілер здогадуючись, що то якась нечиста справа, дав о всїм знати на поліцию, котрій остаточно удало ся вислідити тих офіцирів. Показало ся, що они оба гуляки наробили богато довгів і постановили втечи до Америки, а щоби роздобути гроші на дорогу, хотіли звабити ювілера до винайменого помешканя і були би там его обрабували а може навіть і убили. Обох поставлять тепер перед воєнний суд.

Телеґрами.

Відень 16 цьвітня. Комісия буджетова відбула нині засїдане під проводом пос. Кіярі а в присутности президента міністрів бар. Бінерта, др. Білїньского і міністра краєв. оборони Ґеорґі. Перед приступленем до порядку дневного поставив пос. Корошец внесене, щоби відложити наради до втірка. Пос. Дїманд прилучив ся до сего внесеня. Остаточно 23 голосами против 20 відкинено се внесене і приступлено до нарад над законом о позичцї.

Відень 16 цьвітня. Рузвельт приймав вчера представителїв заграничної праси і віденьских часописий і висказав при тім радість, що може перебувати в красній столици Австриї, де стрітив ся з так сердечним принятем.

Будапешт 16 цьвітня. Прокураторня вточила бувшим послам Закарієсови, Гозманови, Маркошови, Мадарочови, Бекови і Антнерови, котрі чинно зневажили і зранили президента міністрів Куен-Гедерварія і міністра рільництва Серенія обжаловане о злочин насильства против власти і злочин тяжкого ушкодженя тіла, що потягнуло за собою 20-дневне лїчене.

Париж 16 цьвітня. „Echo de Paris“ доносить, що революцийний загальний союз робітничий дав страйкуючим морякам в Марсилїї значну суму.

Париж 16 цьвітня. Часописи доносять, що буря наробила в Мурмльон ле Ґран на площи злетів великого спустошеня; 4 робітників згинуло, 6 єсть ранених.

Петербург 16 цьвітня. Вчера вечером на тайнім засїданю Дума ухвалила сегорічний контингент рекрутів в числї 456.535 мужа, т. є. в тім самім числї, що й торік. Помічник міністра війни заявив, що правительство наміряє в дорозї законодатній змінити закон войсковий.

Цїна збіжа У Львові.

дня 15-го цьвітня:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця . . .	12·50	до	12·70
Жито	8·10	„	8·30
Овес	7·—	„	7·30
Ячмінь пашний . .	6·—	„	6·50
Ячмінь броварний . .	—·—	„	—·—
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка . . .	—·—	„	—·—
Горох до вареня . .	9·—	„	13·—
Вика	6·20	„	6·50
Бобик	6·50	„	6·80
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова . .	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо . .	—·—	„	—·—
Конюшина червона . .	60·—	„	70·—
Конюшина біла . .	65·—	„	80·—
Конюшина шведска . .	75·—	„	85·—
Тимотка	22·—	„	25·—

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **$2^{\underline{30}}$**, $5{\cdot}\underline{50}$, $7{\cdot}\underline{25}$, **$8^{\underline{55}}$**, 9·50, 1·10*), **1·30**, 5·45, **$8^{\underline{40}}$**, $9^{\underline{50}}$.
*) З Тарнова.

З Підволочиск: 7·20, 12·00, **$2^{\underline{15}}$**, 5·40, $10{\cdot}\underline{30}$.

З Черновець: **$12^{\underline{20}}$**, $5^{\underline{45}}$*), 8·05, 10·20*), **$2^{\underline{05}}$**, 5·53, **$6^{\underline{40}}$**, $9^{\underline{30}}$.
*) Із Станиславова, *) З Коломиї.

Зі Стрия: 7·29, 11·45, **4·25**, $11^{\underline{00}}$.

З Самбора: 8, 9·57, 2, $9^{\underline{00}}$.

З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50

З Яворова: 8·05, 5.

На „Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2**, 6·15, $10^{\underline{12}}$.

З Підгаєць: 10·54, 7·26*), $9{\cdot}\underline{44}$, $6{\cdot}\underline{29}$*), $11{\cdot}\underline{55}$*)
*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 10·38, 7·10*) $9{\cdot}\underline{28}$, 6·13*), $11{\cdot}\underline{39}$*)
*) З Винник.

Поїзди льокальні.

З Брухович:
що дня: від 1/5 до 30/9 8·15, $8^{\underline{20}}$.
„ 1/6 до 30/9 3·27, $9^{\underline{35}}$.
„ 2/7 до 30/9 5·30.
в неділї і р. к. сьвята: від 1/5 до 31/5 3·27, $9^{\underline{35}}$.

З Янова:
що дня: від 1/5 до 30/9 1·15, $9^{\underline{25}}$,
в неділї і р. к. сьвята: від 2/5 до 12/9 $10{\cdot}\underline{10}$.

Зі Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 $10{\cdot}\underline{15}$.

З Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 до 22/9 $11^{\underline{45}}$.

З Винник що дня 3·44.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **$12^{\underline{45}}$**, $3^{\underline{50}}$, **$8^{\underline{25}}$**, 8·40, **$2^{\underline{45}}$**, 3·30*), $6^{\underline{12}}$, **7**, 7·35, $11^{\underline{15}}$.
*) до Ряшева.

До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, $8^{\underline{00}}$, $11^{\underline{10}}$.

До Черновець: **$2^{\underline{50}}$**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 2·50*), $6^{\underline{00}}$*), $10^{\underline{38}}$.
*) до Станиславова, *) до Коломиї.

До Стрия: 7·30, 1·45, $6^{\underline{55}}$, $11{\cdot}\underline{25}$.

До Самбора: 6, 9·05, 3·40, $10{\cdot}\underline{45}$.

До Сокаля: 6·14, 11.05, $7^{\underline{10}}$, $11^{\underline{35}}$*)
*) до Рави руск. (лиш в неділї).

До Яворова: 8·20, $6^{\underline{30}}$.

З „Підзамча“:

До Підволочиск: 6.35, 11, **2·31**, $8^{\underline{32}}$, $11^{\underline{32}}$.

До Підгаєць: 5·35*), 6·12, 1·30*), $6^{\underline{30}}$, 10·35*)
*) до Винник.

З „Львів-Личаків“:

До Підгаєць: $5{\cdot}\underline{53}$*), 6·32, 1·49*), $6{\cdot}\underline{50}$, $10{\cdot}\underline{54}$*).
*) лиш до Винник.

Поїзди льокальні.

До Брухович:
що дня: від 1/5 до 30/9 7·21, 3·45.
„ 1/6 до 30/9 2·30, $8^{\underline{34}}$.
„ 1/7 до 31/8 5·50.
в неділї і р. к. сьвята від 1/5 до 31/5 2·30, $8^{\underline{34}}$
від 1/6 до 30/9 12·41.
від 1/7 до 31/8 9·—.

До Янова: що дня від 1/5 до 30/9 10·10, 3·35
в неділї і р. к. сьвята від 2/5 до 12/9 1·35

До Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/7 до 12/9 10·35.

До Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 до 12/9 2·15.

До Винник що дня $5^{\underline{30}}$.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада.